

[Mette Groes]

borg sygehus og i Hobro og driftsbesparelser i Hjørring, Brovst og Frederikshavn.

Sygehusvæsenet er altid en sårbar sektor, når der skal spares. Den er stor, og den tynger i budgettet. Men det er ikke det samme som, at det altid er rimeligt at skære i den.

Det er ikke i overensstemmelse med almindelig opfattelse i Danmark, at patienter skal vente i årevis på hofte- og stæroperationer. Det er heller ikke nogen god idé, at kræftpatienter skal leve i uvished i ugevis om resultatet af den vævsprøve, der afgør, om de har en alvorlig lidelse eller ej, eller skal sidde i timevis i venteværelset for at komme til kemoterapi. Det er stor synd.

I Nordjyllands amt er der vedtaget en decentral sygehusplanlægning. Det er i øvrigt en af regeringens egne mærkesager. Et alment sygehus i Nibe og et optræningscenter i Skørping er i farezonen, og det er helt urimeligt. Nibe fungerer overordentlig effektivt med lave gennemsnitsliggetal og en god udnyttelse af senge og personale. Man klarer problemerne overordentlig kompetent.

Jeg vil tillade mig også at nævne beskæftigelsesproblemerne. Der er 90 heltidsstillinger ved Nibe sygehus. Det er faktisk mange i en så lille by. Kvindearbejdsløsheden her i landet er høj, ikke mindst i Nordjylland. Her drejer det sig ikke alene om sygeplejersker, det er også rengøringspersonale og sygehjælpere, det går ud over, for mændenes vedkommende portørarbejdet, og så al den afledede beskæftigelse, betjeningen af hospitalet medfører.

Det er en farlig trafik at ødelægge et lands sygehusvæsen. Regeringen burde lytte til de advarsler, der kommer her i dag. Ét år til på sparekur er for meget. Vi ønsker et effektivt og dygtigt sygehusvæsen. Vi ønsker en hurtig indsats, fordi hurtigt helbredelse er mest menneskelig, men også mest økonomisk.

Regeringen bør give amterne mulighed for at opretholde et rimeligt serviceniveau og gennemføre de helt nødvendige nyanskaffelser i 1986.

Camre (S):

Mit partis ordfører, hr. Henning Rasmussen, har så glimrende redegjort for udviklingen i sygehus- og sundhedsudgifterne i 1980'erne. Jeg skal kun nævne et lille tal eks-

tra, måske to tal, til belysning af den faktiske udvikling.

Sundhedsudgifterne er, hvis vi tager perioden fra 1980 – vi kan tage 1982 med – til dato, rent faktisk skåret ned fra 6,9 pct. af bruttonationalproduktet i 1980 til i dag, hvor de er nede på 5,9 pct. Jeg har en kildeangivelse: det er Amtsrådsforeningen i Danmark, der har offentliggjort disse tal. Det er også værd at nævne, at sundhedsudgifterne i procent af de samlede offentlige udgifter er skåret ned i perioden, nemlig fra 10,1 pct. til 9,5 pct.

Derfor synes jeg, det er lidt forargeligt, når indenrigsministeren står op her og siger: vi har ikke råd til ustyret vækst i sygehussektoren. Nu er det vel ikke noget, en minister siger sådan ud i den blå luft. Det er vel, fordi ministeren mener, at der har været en ustyret vækst. Det synes jeg er et groft angreb på embedsmændene i sundhedsstyrelsen – det er i øvrigt den samme medicinaldirektør, der sad under den tidligere regering, og som altså skal bære den kritik – og embedsmændene i indenrigsministeriet.

Men ikke nok med det; det er jo ikke sandt. Det er et særkende, at Danmarks sundhedssektor er noget af det mest velkontrollerede, vi har. Det er et særkende, at de sundhedsmæssige opgaver i Danmark altid er blevet løst på det billigst mulige niveau, og det er en kendsgerning, at der over hele den periode, det sidste tiår, er sket en tilpasning. Det er det, der har gjort det muligt at sænke den gennemsnitlige liggetid fra 9,9 dage til 8,6 dage i løbet af de år, der er gået af 1980'erne, fra 1980 til 1985.

På den baggrund må det forundre, at regeringen har følt, at netop dette velkontrollerede og velstyrede område skulle udsættes for nye drastiske indgreb.

Så kan man spørge: hvad betyder alle disse tal? Det, det drejer sig om, er naturligvis, hvad der er et acceptabelt niveau for den danske befolknings sygehusbehandling. Er det et folkeligt ønske, at i en tid, hvor bilimporten stiger, og hvor antallet af luksusbiler bliver større og større, skal sundhedssektoren med sine voksende opgaver have en mindre andel af kagen? Det er jo det, der er tale om.

Jeg har i finansudvalget bedt indenrigsministeren om at redegøre for sit syn på sundhedspersonalets tavshedspligt, og ministeren svarede skriftligt, at det var noget, han ikke